

ИЗКУСТВОТО ДА СЪБЛАЗНЯВАШ

THE ART OF SEDUCTION

Copyright © Robert Greene and Joost Elffers, 2001

All rights reserved

© Мария Иванова, *превод от английски*

© Фиделия Косева-Гайего, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2026

ISBN: 978-954-28-5418-0

РОБЪРТ ГРИЙН

ИЗКУСТВОТО ДА
СЪБЛАЗНЯВАШ

Превод от английски:
Мария Иванова

 ciela

В памет на баща ми

Съдържание

Предговор	11
Първа част. Образът на съблазнителя.....	29
Сирените	35
Донжуаните	65
Идеалните любовници.....	95
Дендитата	125
Непринудените	155
Кокетките	191
Чаровниците	221
Харизматиците	257
Звездите	321
Антисъблазнителите.....	351
Осемнайсетте типа жертви на съблазняването.....	387
Втора част. Процесът на съблазняване.....	409
<i>Първа фаза. Откъсване — събудете интерес и желание</i>	<i>415</i>
1. Изберете подходящата жертва	417
2. Създайте измамно чувство за безопасност — заобиколните подходи	437
3. Изпращайте смесени сигнали	455
4. Представете се като желани от всички — създавайте триъгълници.....	479
5. Създайте потребност — разпалете тревожност и неудовлетвореност	497

- 6. Овладейте изкуството на внушението..... 517
- 7. Проникнете в духа им..... 537
- 8. Създайте изкушение..... 559

Втора фаза. Подмамване — създайте свят

- на наслади и объркване* 583
- 9. Дръжте ги в напрежение — какво следва? 585
- 10. Посейте смут с демоничната сила на думите..... 605
- 11. Обърнете внимание на детайлите 637
- 12. Превърнете присъствието си в поезия 667
- 13. Обезоръжавайте чрез стратегията за слабостта
и уязвимостта 687
- 14. Слейте желания и действителност в
съвършената илюзия 709
- 15. Изолирайте жертвата си..... 741

Трета фаза. Пропастта — задълбочете ефекта

- чрез крайни мерки*..... 765
- 16. Докажете се 767
- 17. Използвайте регресия 797
- 18. Нарушете забрани и табута..... 837
- 19. Използвайте духовни примамки 861
- 20. Гарнирайте насладата с болка..... 883

Четвърта фаза. Шах и мат..... 913

- 21. Оставете ги сами да паднат в обятията ви —
преследвачът е преследван..... 915
- 22. Използвайте физически изкушения 937
- 23. Овладейте изкуството на смелите ходове 967

24. Внимавайте с последствията.....	989
Приложение А. Съблазняващо времепространство.....	1025
Приложение Б. Нежно прелъстяване: как да продадем на масите каквото и да е	1039
Благодарности	1065
Библиография на български език	1067
Избрана библиография на английски език.....	1069

Предговор

Преди хиляди години властта е била вземана главно чрез физическо насилие и поддържана с груба сила. Нямаło нужда от деликатност – един крал или император трябвало да бъде безмилостен. Властта била в ръцете на шепа избраници, а от това най-много страдали жените. Жените нямали как да се противопоставят, нямали как да накарат мъжа да направи това, което искат – нито на политическата сцена, нито в обществото, нито дори у дома.

Разбира се, мъжете имали една слабост: ненаситното им желание за секс. Една жена винаги можела да си играе с това желание, но веднъж щом се отдаде на мъжа, той отново поемал властта. Ако жената му откажела секс, той можел просто да потърси друга или да упражни груба сила. Каква била ползата от толкова нетрайна и крехка власт? Жените обаче нямали друг избор, освен да приемат това положение. Имало обаче и жени, чийто глад за власт бил твърде голям, и те с много ум и креативност успели да намерят начин да променят правилата и да създадат по-трайна и по-ефективна форма на власт.

Потисничество и презрение – това е било отношението към жените в зараждащите се общества и това продължило така, докато вековете опит не научили жените да заместват силата с изкуственост. Жените осъзнали, че бидейки по-слаби, единственият им ресурс е съблазняването. Разбрали, че щом са зависими от мъжете чрез сила, мъжете могат да станат зависими от тях чрез удоволствието. И тъй като били по-нещастни, отколкото били мъжете, вероятно жените са размишлявали по темата преди мъжете и

преди тях са разбрали, че удоволствието винаги е по-бледо от фантазията за самото удоволствие и че въображението стига по-далеч от реалността. Осъзнали веднъж тези базисни истини, жените първо се научили да прикриват прелестите си, за да събудят любопитството, и усвоили трудното изкуство да откажеш тогава, когато искаш да се съгласиш. От този момент нататък те знаели как да разпалят мъжките фантазии, как да събудят и насочат желанията: така се родили красотата и любовта. Така ориста на жените станала по-малко сурова, не че са успели да се освободят напълно от потиснатото положение, на което са осъдени, бидейки физически по-слаби. В състоянието на вечната война между жените и мъжете обаче се вижда как чрез ласките, на които са способни, те побеждават понякога,

Тези жени, сред които са Вирсавия от Стария завет, Елена от Троя, китайската сирена Си Ши и най-умелата от всички, Клеопатра, измислили съблазняването. Те първо привличали мъжа с пленителен външен вид, като си слагали грим и накити, сякаш са оживели богини. После му давали възможност само да зърне частици от тяхната плът и така провокирали въображението му, възбуждайки у него не само желание за секс, но и нещо повече – копнежа да притежава тази жена, възплъщение на неговата фантазия. Веднъж спечелили интереса на жертвите си, те ги примамвали далеч от мъжкия свят на войни и политика и ги отвеждали в женския свят на лукс, зрелища и удоволствия. Това не било в преносен смисъл, а в буквален – водели мъжа на пътешествие например, както Клеопатра примамила Юлий Цезар на пътешествие по Нил. Пленени от тези изтънчени, чувствени удоволствия, мъжете се влюбвали. Тогава жените неизменно ставали студени и безразлични, обърквайки жертвите си. Точно когато мъжете искали още и още, откривали, че удоволствията им са спрени. Те трябвало да се впуснат в преследване, опитвайки всичко, за да си върнат благоволенieto, на което някога се радвали. Така силите им се

изтощавали и те се предавали на чувствата си. Мъже, които притежавали физическа сила и пълна власт, мъже като цар Давид, троянеца Парис, Юлий Цезар, Марк Антоний, цар Фучай се оказвали роби на жена.

В свят, доминиран от насилието и грубата сила, тези жени превърнали съблазняването в изтънчено изкуство, във върховна форма на власт и упражняване на влияние. Те се научили да работят първо върху ума, стимулирайки фантазиите на мъжа, като го карали да иска още и още, редувайки надежда и отчаяние – същността на съблазняването. Силата на тези жени не била физическа, а психологическа, не груба, а хитра. Първите големи съблазнителки били като генерали, планиращи разгрома на врага. В едни от първите сведения съблазняването често го сравняват с битка, женската форма на войната. За Клеопатра съблазняването било средство за консолидиране на империя. Жената съблазнителка вече не била пасивен сексуален обект, тя се превръщала в активен участник, във фигура на властта.

С малки изключения, а именно поетът Овидий и средновековните трубадури, мъжете не се интересували много от такова лекомислено изкуство

но в повечето случаи умело се възползват от силата, насочена срещу тях. Понякога мъжете също са обръщали срещу жените тези оръжия, които жените изковали, за да се борят с тях, и от това робството им е ставало още по-тежко.

ШОДЕРЛО ДЪО ЛАКЛО,
„ЖЕНИТЕ И
ТЯХНОТО
ОБРАЗОВАНИЕ“

*За да създаваш любов,
е нужна много повече
гениалност, отколкото
за да командваш армии.*

НИНОН
ДЪО ЛАНКЛО

като съблазняването. По-късно, през седемнайсети век, настъпила голяма промяна: мъжете се заинтересували от съблазняването като средство да преодолеят съпротивата на младата жена към секса. Първите прочути съблазнители в историята – херцог Дьо Лозьон, разни испанци, вдъхновили легендата за Дон Жуан – започнали да прилагат традиционно използваните от жените методи. Те се научили да заслепват с външния си вид, да стимулират въображението, да кокетират. Добавили и нов, мъжки елемент към играта: прелъстителен език, защото били открили слабостта на жените към нежните слова. Границите между тези две форми на съблазняване – жените съблазнявали чрез очите, а мъжете – чрез думите – често се размивали: Казанова заслепявал жените с облеклото си, Нинон дьо Ланкло очаровала мъжете с думите си.

По времето, когато мъжете развивали своята версия на съблазняването, някои започнали да адаптират това изкуство за постигане на обществени цели. С отмирането на феодалната система в Европа придворните трябвало да си проправят път в двора, без да разчитат на грубата сила. Те усвоили уменията да съблазняват хората над тях и конкурентите си чрез психологически

игри, нежни думи, доза кокетство. С демократизирането на културата актьори, дендите и художници започнали да използват тактиката на съблазняването, за да очароват и спечелят публиката и социалната среда. През деветнайсети век настъпила още една голяма промяна: политици като Наполеон съзнателно се представяли като съблазнители в голям мащаб. Тези мъже разчитали на изкуството на съблазняващото ораторство, но също така усвоили и някогашните женски стратегии: организиране на впечатляващи зрелища, театрални похвати, физическо присъствие, изпълнено със заряд. Нова е същността на харизмата, научили те. Такава е тя и до днес. Съблазнявайки масите, те придобивали огромна власт, без да използват сила.

Днес сме достигнали до най-високата точка в еволюцията на съблазняването. Днес повече от когато и да било преди няма място за груба сила и бруталност. Всички сфери на социалния живот изискват уменията да убеждаваме хората по начин, който не ги обижда и не им налага чужда воля. Навсякъде можете да откриете форми на съблазняването, като мъжките и женските стратегии преливат едни в други. Ако искаме да променим мнени-

*Ако убиеш своята
съпруга, хвала на
тебе, Менелая! / Но
видиш ли я, бягай, че
може в теб страст-
та да заиграе: / тя
грабва мъжките очи и
хвърля градовете във
плен и във пожар – /
неотразими сили има
във нейния опасен чар!
/ Добре познаваме
я ние: и аз, и ти, / и
другите, които тя
отпропасти.*

ХЕКУБА ГОВОРИ
ЗА ЕЛЕНА ОТ ТРОЯ;
ЕВРИПИД,
„ТРОЯНКИ“

Превод от старогръцки
Георги Михайлов

Никой мъж не притежава достатъчно власт, че да надделе над лукавостта на жената.

МАРГЬОРИТ
ДЪО НАВАР

ето на хората – а въздействието върху мнението е едно от най-важните неща при съблазняването, трябва да действаме фино, на подсъзнателно ниво. Днес всички политически кампании разчитат на съблазняването. От епохата на Джон Ф. Кенеди политическите фигури са длъжни да притежават известна харизма, да имат очарователно присъствие, за да задържат вниманието на публиката си, което е половината от битката. Киното и медиите създадоха плеяда от съблазнителни звезди и образи. Ние сме потопени в съблазняване. И колкото и да е различно по сила и мащаб, в същността си съблазняването е еднакво: не бъдете груби или директни, използвайте удоволствието като стръв, играйте си с чувствата на хората, разпалвайте желание, обърквайте ги и ще постигнете психологическа капитулация. В практикуваното и в наши дни съблазняване методите на Клеопатра са още валидни.

Хората непрекъснато се опитват да ни въздействат, да ни казват какво да правим, а ние постоянно ги игнорираме и се съпротивляваме на опитите им за влияние. Има обаче моменти в живота ни, когато всички се държим по различен начин – това е, когато сме влюбени. Тогава попадаме под някаква

магия. Умовете ни, обикновено заети с нашите грижи, се изпълват с мисли за любимия човек. Ставаме емоционални, губим способността си да разсъждаваме трезво, правим глупости, каквито иначе никога не бихме направили. Ако това продължи достатъчно дълго, нещо вътре в нас капитулира: предаваме се на волята на любимия човек и на нашето желание да го притежаваме.

Съблазнителите са хора, които познават и разбират огромната мощ на тези моменти на капитулация. Те анализират случващото се с влюбения, изучават психологическите елементи на процеса – какво запалва въображението, как се ражда магията. По инстинкт и чрез практика те овладяват изкуството да накарат другия да се влюби. Още първите съблазнители са знаели, че е много по-ефективно да бъде разпалена любов, а не похот. Влюбеният е емоционален, податлив е на влияние и е лесно да бъде заблуден. (Думата „съблазняване“ в романските езици има латински корен, който означава „да се заблудиш“.) По-трудно е да се управлява човек, обзет от похот, а и щом тази похот бъде удовлетворена, човекът може да си тръгне. Съблазнителите не бързат, те омайват и плетат любовни нишки, така че, когато се

Значимият заобиколен път, по който жената успяла да преодолее силата на мъжа и да поеме властта, не е получил нужното внимание от историците. От момента, в който жената се еманципира от тълпата като индивидуален завършен продукт, предлагащ наслади, които не могат да бъдат получени със сила, а само чрез ласкателство... царуването на жрици-те на любовта става явно. Това е развитие с мащабно значение в историята на цивилизацията... Само по заобиколения път на изкуството на любовта жената можела да си върне властта и тя го прави, като се утвърждава точно там, където в противен случай би била робиня, зависеща от милостта на мъжа. Жената

открила моцта на похотта, тайната на изкуството на любовта, демоничната сила на една страст, изкуствено възбудена и никога неутолена.

От този момент нататък силата, счупила своите окови, щяла да се смята за една от най-големите сили в света, сила, която в дадени моменти има власт дори над живота и смъртта...

• Омайването на сестивата на мъжа има омагьосващо въздействие върху него, като отваря безкрайно широк спектър от усещания и го подтиква напред, сякаш воден от вдъхновен сън.

АЛЕКСАНДЪР ФОН
ГЛАЙХЕН-РУСВУРМ,
„СВЕТОВНАТА
ПРИМАМКА“

стигне до секс, той само допълнително поробва жертвата. Влюбването и омагьосването са модел за съблазняване в сексуален, социален и политически аспект. Влюбеният човек капитулира.

Безсмислени са опитите да се отхвърли такава власт, да се правим, че тя не ни интересува, че е нещо лошо и грозно. Колкото по-усилено се опитвате да устоите на примамката на съблазняването – дори да е само като идея, като форма на власт – толкова по-омагьосани ще се окажете. Обяснението е просто: повечето от нас познаваме силата на това някой да се влюби в нас. Нашите действия, жестове, нещата, които казваме, всичко това има положителен ефект върху този човек и дори да не разбираме напълно какво толкова правим, чувството за власт е опияняващо. То ни дава увереност, която ни прави още по-съблазнителни. Можем да изпитаме това и в социална или работна обстановка – в ден, в който сме в приповдигнато настроение, хората са по-отзивчиви към нас, те просто са очаровани от нас. Тези моменти на власт върху другите са мимолетни, но дълго ги помним ярко. Искаме да ги преживеем отново и отново. Никой не обича да се чувства неловко, плахо или неспособен да достигне до хората. Пе-

сента на сирената съблазнителка е неустоима, защото властта е неустоима, а в съвременния свят нищо няма да ви даде повече власт от способността да съблазнявате. Потискането на желанието за съблазняване е вид истерична реакция, разкриваща, че в дълбините си вие сте очаровани от съблазняването и така желанията ви само стават по-силни. Някой ден те ще излязат на повърхността.

За да владееете силата да съблазнявате, не е необходима пълна трансформация на вашия характер или каквото и да е физическо подобрене на външния ви вид. Съблазняването е психологическа игра, не естетическа, и всеки може да стане майстор в това изкуство. Всичко, което се изисква, е да погледнете на света по различен начин – през очите на съблазнителя.

Съблазнителят не включва и изключва силата си – всяко взаимодействие, независимо дали в обществената, или личната сфера, е потенциално съблазняване. Не може да се губи нито миг. Причините са няколко. Властта, която съблазнителите имат над мъж или жена, работи в социална среда, защото те са се научили да намаляват силата на сексуалния елемент, без да го изключват напълно. Ние може и да

*Най-напред твърде
уверен бъди, че ще
можеш ти всяка
да покории. Зато-
ва мрежата само
хвърли. По-скоро
птиците пролет ще
мъкнат, щурците на
лято или ще гони в
Менал зайчето кой да
е пес, отколкото да
отблъсква милувките
мъжки жената; и да
твърди „Аз не ща“,
ще пожелае сама.*

ОВИДИЙ, „ЛЮБОВНО
ИЗКУСТВО“

Превод от латински
Георги Батаклиев

Така че главното в любовта, за която говорим, е комбинацията от гореспоменатите елементи – омагьосаност и отдаване... Това е отдаване поради омагьосаност.

ХОРСЕ ОРТЕГА-И-ГАСЕТ,
„ИЗСЛЕДВАНИЯ
ВЪРХУ ЛЮБОВТА“

Превод от испански
Снежина Стефанова

си мислим, че виждаме през тях, но е толкова приятно да общуваш с тях, че няма значение дали са прозрачни за нас. Ако се опитвате да разделите живота си на моменти, в които съблазнявате, и други, в които се сдържате, само ще се объркате и ограничите. Еротичното желание и любовта се крият под повърхността на почти всяка човешка среща. По-добре е да дадете свобода на уменията си, отколкото да се опитвате да ги използвате само в спалнята. (Всъщност съблазнителят вижда света като своята спалня.) По този начин вие натрупвате инерция да съблазнявате и с всяко следващо съблазняване добивате опит и се упражнявате. Всяко социално или сексуално съблазняване прави следващото по-добро, увереността ви расте и вие ставате все по-привлекателни. Когато заблести аурата ви на съблазнител, ще привлечате все повече хора.

Съблазнителите гледат на живота като воини. За тях всеки човек е добре защитена крепост, която те обсаждат. Съблазняването е процес на проникване: отначало проникване в ума на целта, първата линия на защита. Веднъж проникнали в ума, карайки целта да фантазира за тях, на съблазнителите им е лесно да сломят съпротивата и

да постигнат физическа капитулация. Съблазнителите никога не импровизират. Те не оставят нещата на случайността. Като всеки добър генерал, те планират и правят стратегии, като атакуват специфичните слабости на целта. Основна пречка да стане човек съблазнител е глупавото предубеждение, от което страдаме, че любовта и романтиката са някакъв вид свещено, магическо царство, където нещата си идват на мястото от само себе си, ако е писано да бъде така. Макар и да изглежда романтично или старомодно, това всъщност е просто прикритие за нашия мързел. Истината е, че съблазняваме даден човек в резултат на усилието, което полагаме, защото така му показваме, че той е важен, ценен за нас. Да оставиш нещата на случайността е рецепта за бедствие, а и показва, че не приемаме любовта и романтиката много сериозно. Именно усилията, които Казанова е положил, хитростта, която прилагал във всяка афера, са го направили така дяволски съблазнителен. Влюбването не е въпрос на магия, а на психология. След като разберете психологическите особености на обекта на вашите желания и си изградите стратегия, „магическото“ ви заклинание ще хване по-силно. За съблазни-

Що е добро? – Всичко, от което в човека нараства усещането за сила, волята за власт, могъщество. Що е лошо? – Всичко, което произлиза от слабостта. Що е щастие? – Усещането за увеличаващата се сила, власт, усещането, че е преодоляно новото препятствие.

ФРИДРИХ НИЦШЕ,
„АНТИХРИСТ“

Превод от немски
Соня Табакова

теля любовта не е нещо сакрално, а е война, където всичко е позволено.

Отчуждението, невротата, мъката и раздразнението, с които се сблъсква психоанализата, несъмнено произтичат от неспособността да обичаш и да бъдеш обичан, да даваш и получаваш удоволствие. Радикалното разочарование обаче идва от съблазняването и неговия провал. Тези, които останат напълно неподатливи на съблазняването, са болни дори ако са способни да обичат и да правят любов. Психоанализата смята, че лекува сексуални разстройства, но в действителност тя се занимава с разстройствата на съблазняването... Най-сериозните проблеми са свързани с очароването, а не с удоволствията, с омагьосването, а не със сексуалната удовлетвореност.

ЖАН БОДРИЯР,
„СЪБЛАЗНЯВАНЕ“

Съблазнителите не са егоцентристи. Те гледат навън, към другите, а не навътре към себе си. Когато се запознаят с някого, веднага се опитват да се поставят на неговото място, да видят света през неговите очи. Причините за това са няколко. Първо, егоцентризъмът е признак на несигурност, той е противоположен на съблазняването. Всеки човек изпитва някаква несигурност, но съблазнителите успяват да я преодолеят, справяйки се с моментите на съмнение в себе си, като се потапят в света. Това им придава жизнерадост и хората искат да бъдат в тяхната компания. Второ, поставяйки се на мястото на другия, съблазнителят получава ценна информация, разбира какво мотивира човека, какво ще го накара да забрави за здравия разум и ще попадне в капана. Въоръжени с тази информация, съблазнителите насочват към жертвата си фокусирано и индивидуализирано внимание – рядка стока в свят, в който повечето хора виждат само толкова, колкото им позволяват собствените предразсъдъци. Поставянето на мястото на обекта на желание е първият тактически ход в обсадната война на съблазняването.

Съблазнителите гледат на себе си като доставчици на удоволствие, като пчели, които събират прашец от едни цветя и го доставят на други. Като деца, животът ни обикновено е посветен на игри и удоволствия. Станем ли възрастни, често ни се струва, че са ни изтръгнали от този рай, превивайки гръб под товара на отговорностите. Съблазнителят знае, че хората копнеят за удоволствия, но не получават достатъчно от приятелите и любовниците си, нито пък могат да си ги доставят сами. Ето защо хората не могат да устоят на човек, който влиза в живота им и им предлага приключения и романтика. Удоволствието е чувство-то да бъдеш отведен отвъд границите си, да бъдеш завладян – от друг човек, от преживяване. Хората умират да бъдат завладени, да излязат от обичайното си русло. Понякога съпротивата им е начин да кажат: „Моля те, съблазни ме“. Съблазнителите знаят, че видят ли възможност да получат удоволствие, хората ще ги последват, а когато го преживеят, ще се отворят, ще се оставят да бъдат докоснати. Съблазнителите се учат да бъдат чувствителни към удоволствието, знаейки, че в резултат на самото усещане на удоволствие, хората стават много податливи на заразата на удоволствието.

*Направеното в името
на любовта остава
отвъд доброто и
злото.*

ФРИДРИХ НИЦШЕ,
„ОТВЪД ДОБРОТО И
ЗЛОТО“

*Който от този народ
не е учил любовни из-
куства, моята книга
прочел, ще разбере лю-
бовта. / Корабът бърз
със гребла и платна
чрез изкуството пла-
ва, движи изкуства
съда, движи Амур.*

ОВИДИЙ, „ЛЮБОВНО
ИЗКУСТВО“

Превод от латински
Георги Батаклиев

За съблазнителя животът е театър, а всеки човек – актьор. Повечето хора усещат, че им е отредена незначителна роля в живота, и това ги прави нещастни. Съблазнителите, от друга страна, могат да бъдат който си искат и да играят много роли. (Архетипът е бог Зевс, ненаситен съблазнител на млади девойки, чието основно оръжие е способността да приема облика на всеки човек или животно, който би се харесал най-много на жертвата му.) Съблазнителите изпитват удоволствие от театралното си изпълнение, като не са обременени от своята идентичност или от някаква нужда да бъдат себе си или да бъдат естествени. Тази тяхна свобода, тази флуидност на тялото и духа е това, което ги прави привлекателни. На хората им липсва не повече реалност, а повече илюзия, фантазия, игра. Дрехите, които съблазнителите носят, местата, на които ви водят, думите и действията им са леко пресиленени – не прекалено театрални, но с възхитителен оттенък на нереалност, сякаш живеете в измислен свят или сте герои в някой филм. Съблазняването е вид театър в реалния живот, среща на илюзията и реалността.

И накрая, съблазнителите имат напълно аморален подход към живота.

За тях всичко е игра, всичко е сцена. Те знаят, че моралистите – недоволните потиснати типове, които хленчат срещу злините, причинени от съблазнителите, тайно им завиждат за властта им. Съблазнителите не се интересуват от мнението на другите хора. Не се занимават с морални преценки – нищо не може да бъде по-малко съблазнително от това. За тях всичко е гъвкаво, флуидно, като самия живот. Съблазняването е форма на измама, но хората искат да бъдат измамани, подведени, копнеят да бъдат съблазнени. Ако не беше така, съблазнителите нямаше да имат толкова много доброволни жертви. Освободете се от всички морализаторски тенденции, възприемете игривата философия на съблазнител и ще откриете, че останалата част от процеса е лесна и естествена.

Изкуството да съблазняваш ще ви въоръжи с умения да убеждавате и с чар и хората край вас постепенно ще загубят способността си да ви се съпротивляват, без да знаят как и защо е станало това. Това е един вид военно изкуство за по-деликатни времена.

Всеки акт на съблазняване има два елемента, които трябва да анализирате и разберете: първият сте вие и вашите съблазняващи качества, а вторият са

вашата цел и действията, които ще сломят нейната защита и ще я накарат да се предаде. Двата елемента са еднакво важни. Ако планирате стратегия, пренебрегвайки чертите на характера ви, които привличат хората към вас, ще ви възприемат като механичен съблазнител, хитър и манипулативен. Ако заложите на съблазнителността си, без да обръщате внимание на другия човек, ще правите ужасни грешки и ще ограничите възможностите си.

Ето защо книгата *Изкуството да съблазняваш* е разделена на две части. Първата – „Образът на съблазнителя“, описва деветте типа съблазнители плюс антисъблазнителя. Като се запознаете с тях, ще разберете кои са вашите привлекателни черти – основният градивен елемент на всяко съблазняване. Втората част, „Процесът на съблазняване“, съдържа двайсет и четири стратегии, чрез които ще можете да омагьосате хората, да сломите съпротивата им, да предадете замах и сила на вашето съблазняване и да накарате целта си да се предаде. Своеобразен мост между двете части е главата за осемнайсетте типа жертви на съблазняването, всяка от които има някаква житейска липса, има някаква празнота, която съблазнителят може да запълни. Когато знаете с

какъв тип жертва си имате работа, ще ви е по-лесно да приложите идеите от двете части на книгата. Ако пренебрегнете която и да е част на книгата, няма да станете завършен съблазнител.

Идеите и стратегиите в *Изкуството да съблазняваш* се основават на пиесите и разказите за най-успешните съблазнители в историята. Източниците включват мемоарите на самите съблазнители (Казанова, Ерол Флин, Натали Барни, Мерилин Монро); биографии (на Клеопатра, Жозефин Бонапарт, Джон Ф. Кенеди, Дюк Елингтън); наръчници по темата (най-вече „Любовно изкуство“ на Овидий); и измислени разкази за съблазняването („Опасни връзки“ на Шодерло дьо Лакло, „Дневник на прелъстител“ на Съорен Киркегор, „Сказание за принц Генджи“ на Мурасаки Шикибу). Героите и героините на тези литературни произведения в повечето случаи имат за прототипи реални съблазнители. Техните стратегии показват близостта между измислицата и съблазняването, като създават илюзии и омайват обекта на желание. Прилагайки уроците от книгата на практика, ще следвате пътя на най-големите майстори на изкуството на прелъстяването.

И накрая, духът, който ще ви направи съвършения съблазнител, е духът,

с който би трябвало да прочетете тази книга. Френският писател Дени Дидро пише: „Давам на ума си свободата да хукне след първата мъдра или глупава идея, която се появи, точно както нашите разпуснати младежи хукват по Авеню Фош след някоя блудница, после я оставят, за да хукнат след друга, тичайки след всяка, без да се привързват към нито една. Моите мисли са моите блудници“. Той е имал предвид, че се е оставял да бъде съблазнен от идеи, които следвал, докато не се появяла по-добра. След като разгърнете страниците на тази книга, направете като Дидро – оставете се да бъдете привлечени от историите и идеите, нека умът ви бъде отворен, а мислите – флуидни. Постепенно ще откриете, че сладката отрова се пропива през кожата ви, и ще започнете да виждате всичко като съблазняване, включително и начина, по който възприемате света.

По-голямата добродетелност изисква по-голямо съблазняване.

НАТАЛИ БАРНИ